

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2808/2020
25.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., којег заступа Борислав Бјелопавлић, адвокат из ..., ..., против туженог „Соко груп“ ДОО Београд, Михајла Пупина 10 Д/102, чији је пуномоћник Горан Митровић, адвокат из ..., ради утврђивања радног односа и исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1753/2020 од 31.07.2020. године, у седници већа одржаној 25.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1753/2020 од 31.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 бр 367/16 од 05.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од ...2013. до ...2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоца пријави на обавезно социјално осигурање и за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање у периоду од ...2013. године до ...2016. године, према обрачуну на дан уплате, са законском затезном каматом која се обрачунава на јавне приходе од сваког појединачног доспећа па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати разлику између исплаћене зараде и висине минималне зараде, минулог рада, увећане зараде за прековремени рад, рад ноћу и рад на дане државних и верских празника за период од 18.09.2013. до 31.10.2016. године у месечним износима са законском затезном каматом ближе наведеним у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 196.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1753/2020 од 31.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Пироту.

Тужилац је против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено изјавио ревизију због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од ...2013. до ...2016. године, био радно ангажован од стране туженог као ... током изградње „Коридора 10“ на подручју општине ..., у делу где је радове изводила фирма „Актор“. Тужилац тврди да је све време радио без уговора, сменски, од 16.30 до 06.30 часова у зимском и од 17.00 до 07.00 часова у летњем периоду, три до четири дана недељно за договорену зараду од 115,00 динара по радном сату, те да му је зараду на руке исплаћивао извесни ББ. Тужбеним захтевом је тражио утврђење радног односа у спорном периоду, уплату доприноса и исплату разлике од исплаћене до припадајуће зараде са увећањима за минули рад, прековремени рад, рад ноћу и рад на дане државних и верских празника. Тужени је у одговору на тужбу током поступка оспоравао тужбени захтев тужиоца истичући да не постоји пасивна легитимација на страни туженог, да је тужени за послове физичког обезбеђења на конкретном простору ангажовао фирме „Alfa Security“ из Ниша и „...“ из ..., које су ангажовале своје раднике. У првостепеном поступку саслушани су сведоци ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ који су потврдили наводе тужиоца да је радио на конкретним пословима, те да су ангажовани од ББ који им је исплаћивао зараду на руке. Као сведок је саслушан и власник и директор фирме „...“ који је изјавио да је у његово име послове проналажења радника на терену обављао ББ, његов запослени, док је сведок ЕЕ, статутарни заступник туженог, изјавио да је на пословима обезбеђења била ангажована фирма „...“, по уговору о пословно-техничкој сарадњи, а да ББ упознао тек након што су почели судски спорови и да исти никада није био запослен код туженог. На основу изјаве туженог о режиму радног времена и висини зараде која му је исплаћивана на руке, вештак економско-финансијске струке је сачинио налаз и мишљење, у складу са којом је тужилац прецизирао тужбени захтев.

Одредбом члана 231. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању те чињенице примениће се правила о терету доказивања, а ставом 2. овог члана, да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање тог права, ако законом није другачије прописано.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитирану одредбу члана 231. ЗПП, правилан је закључак нижестепених судова да се на основу предложених и изведених доказа у првостепеном поступку не може са сигурношћу утврдити да је тужилац фактички био радно ангажован у спорном периоду од стране туженог. Тужилац у току поступка није приложио доказе, нити је предложио извођење доказа на основу којих би суд могао да утврди чињенице од значаја за одлуку по његовом тужбеном захтеву. Неспорно је да тужилац за обављање послова портира у спорном периоду није закључио уговор о раду, да не поседује евиденцију присуства на раду, радне налоге, признанице о исплаћеној заради или решење о коришћењу годишњег одмора, из којих би се могло утврдити постојање радног односа код туженог, нити се обраћао инспекцији рада са захтевом да се утврди да је у радном односу код туженог.

Правилно је налажење нижестепених судова да се пасивна легитимација туженог не може заснивати само на исказима саслушаних сведока, нарочито у ситуацији када су њихови наводи контрадикторни исказима других саслушаних сведока, као и материјалним доказима у списима предмета у виду Уговора о пружању услуга превентивног физичког обезбеђења објеката и позиција бр 02-54-1 од 01.08.2013. године и Уговора о пословно-техничкој сарадњи бр 02-35/13 од 23.04.2013. године, употпуњених изводима са стањем и променама средстава са банковног рачуна туженог.

Код чињенице да су правилно нижестепени судови одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је у спорном периоду био у радном односу код туженог, правилно је одбијен и тужбени захтев за уплату доприноса и исплату разлике зараде, с обзиром да се ради о правима која проистичу из радног односа.

Имајући у виду да се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образложења ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначењу тумачења права.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП, одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић